

Πώς μπορείς να λύσεις το πρόβλημα που έχεις.

Πάντα θα θυμάμαι αυτό το χαρακτηριστικό πρόσωπο στο χωριό, την κυρία Ειρήνη. Μια μεγάλη γυναίκα που ζούσε στο χωριό μου. Όλοι στο χωριό τη φώναζαν Ριρίκα, αυτό ήταν το παρατσούκλι της.

Ήταν γλυκιά, ποτέ δεν είχε ακουστεί να προσβάλει κάποιον. Κάθε φορά που πήγαινα βόλτα με τις φίλες μου περνούσαμε από το σπίτι της για να της πούμε τα νέα μας και αυτή τα δικά της. Στο τέλος μας κέρναγε υποβρύχιο βανίλια και μας έλεγε μια εμπειρία που είχε κρατήσει σαν ανάμνηση.

Συνέχεια φορούσε μια μαύρη μαντήλα με άσπρες βούλες, δεν την έβγαζε ποτέ διότι της την είχε δώσει η μητέρα της. Όταν την έβλεπα συνήθως φορούσε μαύρη μπλούζα με μαύρη φούστα. Παπούτσια άλλαζε δυο φορές το χρόνο αφού τα πρόσεχε πάρα πολύ κι έλεγε ότι δεν είναι και το πιο σημαντικό πράγμα που έχουμε στη ζωή μας. Ένα απόγευμα αποφάσισε να πάει στο ποτάμι για να πάρει νερό. Όταν έφτασε, καθώς γέμιζε τη στάμνη, παρατήρησε από την αντανάκλαση του νερού ότι λείπει από το κεφάλι της η μαντήλα· δεν πανικοβλήθηκε αλλά έψαξε στο ποτάμι. Δεν βρήκε κάτι αλλά συνέχισε να ψάχνει στο χώμα μήπως της έπεσε εκεί, μα ούτε στο χώμα ήταν. Πλέον είχε βραδιάσει και η κυρία Ειρήνη αποφάσισε να γυρίσει σπίτι της. Στο δρόμο για την επιστροφή άκουγε φωνές να φωνάζουν «Βοήθεια». Παραξευύτηκε αλλά πήγε να δει τί συμβαίνει. Μπροστά στα μάτια της καιγόταν το σπίτι της και όχι μόνο το δικό της αλλά ολόκληρης της γειτονιάς.

Άλλοι φώναζαν, άλλοι βλαστημούσαν, μα εκείνη κρατούσε την ψυχραιμία της και την αξιοπρέπειά της και δεν πανικοβλήθηκε αλλά κάθισε και σκέφτηκε πώς θα λύσει το πρόβλημα.

Την άλλη κιόλας μέρα πήγε σε έναν οικοδόμο και πήρε υλικά για να ξαναχτίσει το σπίτι της. Μετά από ένα μήνα σκληρής δουλειάς τα κατάφερε και έχτισε το σπίτι της, παρόλες τις δυσκολίες επέλεξε να πάρει τον ανήφορο και όχι τον κατήφορο. Επίσης έπεισε τον δήμο να βάλει πυροσβεστήρες σε πολλά σημεία του χωριού.

Αυτό που ξεχωρίζω στην κυρία Ειρήνη είναι ότι δεν τα παρατάει, είναι ειλικρινής και το σημαντικότερο, κρατάει την ψυχραιμία της και την αξιοπρέπειά της στις δύσκολες στιγμές. Όλοι στο χωριό τη συμπαθούσαν ακόμα και τα μικρά παιδιά πήγαιναν να παίξουν μαζί της διότι δεν έβαζε όρια σε ηλικίες για παιχνίδι και για να ζει την κάθε στιγμή που περνάει δημιουργικά.

Της άρεσε πολύ να γράφει βιβλία και να ζωγραφίζει, επίσης της άρεσε να μυρίζει κανέλα, λεβάντα και βασιλικό, διότι της θύμιζαν τα παλιά χρόνια όταν ήταν παιδί. Γι' αυτό μας λέει πάντα να παίρνουμε τον ανήφορο και όχι τον κατήφορο γιατί εάν δεν τον ανέβουμε δεν έχει νόημα.

Αυτό έκανε κι εκείνη πήρε τον ανήφορο και δεν άφησε τον κατήφορο να την εμποδίσει για να κάνει αυτό που επιθυμεί πραγματικότητα.

Για εμένα είναι μια ηλιαχτίδα διότι με κάνει να γελάω, μου δίνει συμβουλές, με ακούει όταν έχω να της πω κάτι, είναι εκεί όταν την χρειάζομαι και το σημαντικότερο για μένα με νιώθει και προσπαθεί να μου βρει λύσεις στο πρόβλημα που έχω χωρίς να πανικοβάλεται.

Μαρνελάκη Ελευθερία Στυλιανή, ΣΤ΄, Δημοτικό Σχολείο Μυρτιάς